

מסורת הש"ס

6) [ג'יל דמילא: 3] מ"ק יט: 6 (ד' ד' 7) (ד' 7) [ג' ע"י רש"י ומוס' 8], שם,

תורה אור השלם

1. וְכִי יָמֹות מות עֲלִיז בַּקֶּטַע פֶּתָאם וְטוּמֵא ראש נזיר וְגִלְחָ ראשו ביום עֲקָרְתוּ ביום השְׁבִיעִי וְגִלְחָהּ: בַּמִּדְבָּר ו ט

נוסחת הריב"ן

א] שכלו לו ימי האיל ולא היבא קרבנותיו חייב אכל אס מנגלה שאין מירות בראשו ונטמא אין לוקא על הטומאה וכ"ש אס מנגלה קודם שהיבא קרבנותיו לאין קודם דהא לא מפרש ביה קרא ב' היב דקא מפרש בטומאה הסיד' והסאר למא': ב] זריק': ג] ולת: ד] לשלשים של זנו: ה] (אחגורי כו' למאה בלדז) למא בכ"י: ו] שמירותו: ז] אלא בזין הוא דלא למי עד שצעים לא הפסיד כו' אלא כו': ח] וקמי לא הפסיד הסד' : ט] כדקאמרי מלי אחר דקמי אמיא סותר כו': י] פ' אמרת: כ] ובענין זה: ל] למיבעי: מן כ"ט אין הסד' ואח"כ כחזר גליון ג' ימים: נ] קודם הרגל:

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה אחגורי ובי' שאיט זריק' להשלים למאה אלא כ"ט בלדז גליון ג' וזר:

גליון הש"ס

גב' פאי אחר. סוה נדה 77 י"ד ע"ב:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א] רש"י ד"ה וכן ממתינן לרב. יב"ד עיין אי"מ: ב] תוס' ד"ה אמר רב יוס שצעים ובי' שיוכל לגלח ציום מאה כיון דלמירות קמא אפ"ל: ג] ד"ה לא הפסיד כלום ובי' והו ליה למתני מתמיתין הרווח בריות. מלת בריות נמחק ויב"ד בלידת בל"ל: ד] ד"ה אלא בזין הוא ובי' ועד שצעים דלא הפסיד והו כמו ובי'. מיות והו כמו ובי' מתקן: ה] ד"ה אילמא כו' בטלה הימנו גורת שצעה חוץ. מלת חוץ נמחק ויב"ד מורת ו' בל"ל:

הגהות התוספות

- צ"ל עור. 2. צ"ל שלמו
- מיות לזיר נמחק
- וצ"ל למירות דנפשיה.
- צ"ל ולא מוסיב ולא הפסיד והו כמו ובי'.
- מיות ויגלח כי טול הבן ציום ע"א יעלה ציום ק"א, הכל נמחק. 6. צ"ל אחר.

שאני הכא. גבי טומאה טעמא מאי הוא ללוקא דכתיב וטמא ראש נזרו מי שנזרו תלוי לו בראשו דמשמע שמלה הכחז את הטומאה צמי שעדיין לא נגמלה ואפי' לאחר שכלו לו ימיו א] כל זמן שלא גילח שערו שנזרו על ראשו מי שכבר כלו ימי נזירותו ואין נזרו תלוי אלא

בראשו: **אס גילה ושסה יין ונטמא**

למסוס סופג את הארבעים. אלמא דגמרי ימי ימי לרבות ימים שלאחר מלאת ומיבזתא לר' יוסי בר' חנינא: **מתני'** הריני נזיר כשיהיה לי צן ונזיר מאה יוס. והתחיל למנות את שלו אס נולד לו צן עד ע' יוס ז] צריך להניח את שלו ולמנות את של זנו: **לא הפסיד כלום**. דשלשים יוס הוא דמייתרי ליה ממאה אלא מניח את שלו ומונה את של זנו ומגלה ומונה שלשים כדי להשלים מאה שלו ומגלה דצשלשים אית זהו כדי גידול **שער: אכל אס נולד לו לאחר ע'**. דלא מיימתי לזו שלשים ג]דלית זהו גידול שער שאין תגלחת פחות מל' יוס הלכך סותר את הכל ומתחיל למנות את של זנו ומגלה ואחר כך מונה מאה שלו. וה"מ בזמירות מרובה אכל בזמירות מועטת אינו סותר כלל כדתנן לעיל^א שמיח את שלו ומונה את של זנו ואחר כך משלים את שלו ואינו סותר וטעמא מאי כדאמרן [לעיל

ד. שאין תגלחת צינתיים וכחזה נזירות אריכא הוא: **גב' אמר רב**. נולד לו צן ציום ע' עולה לו לכאן ולכאן אותו יוס עולה לו למנין ע' ולמנין של זנו דשלשים דלזנו נמי מתחיל למנות צו ציום וכן כשזא להשלים מאה שלו שלאחר מירות של זנו אין צריך למנות אלא כ"ט: ה] **איסגורי מיסגר**. דעולה לו לכאן ולכאן שאינו מצו ציום צריכא למימר דלא הפסיד כלום: **אלא בזין הוא דלא ינתיני עד שצעים ומשוס דקמיני סיפא דו'**. הך אלא נשתנה מכל אלא שצע"ס והכי משמע אלא משוס דקמיני סיפא אחר ע' נתא ליה רישא עד ע' ובזין הוא דלא לימנייה כלל דהא אמרינן דאפילו איסגורי מיסגר. ואית ספרים דכתיב זהו ז] ובזין לימני עד ע' כו' אלא משוס דקמיני סיפא לישא דהפסיד דקמיני אחר ע' סותר נתא נמי רישא [עד ע'] דאינו סותר ז]: **ת"ש נולד אחר שצעים סוסר ע'**. ואי איתא כדקאמרת ז] אמאי סותר כיון דמתחיל למנות מצו ציום לצנו ויוס שלשים דזנו עולה לו לכאן ולכאן אכתי פשו להו שלשים יוס כדי גידול שיער: **מאי אחר**. דקמיני אחר אחר דהיינו ע"ב דאפילו זאי אמרת דעולה לכאן ולכאן אכתי לא פשו להו אלא כ"ט יוס ואין תגלחת פחות משלשים כו'. **מאי איירא דקמיני**. רישא עד ע' לא הפסיד כלום אפילו לאחר ע' ציום ע"א נמי לא הפסיד דהא אמרת דלא סתר אלא ש"מ אחר ממש ציום ע"א דקמיני סותר משוס דלא אמרינן שהוא עולה לו לכאן ולכאן: **א] וכן מתניסין לרב**. [וכן לענין זה קשיא דמתניסין לרב ש"מ: **ורב כמאן אמרה לשמעטיס**. ואי קשיא למה לי ל'ומיבעיא הכי הא אשכחן צפ"ק] דמיני יוס שלשים עולה לכאן ולכאן דילמא דמיני' דהתם לא מתרנא כרב מתנא אלא כרב פדא דאמר אין סתם נזירות אלא כ"ט ז]: **ג' ימים קודם לרגל צנוט ממנו גוירס שצעה**. שאין צריך להשלים אחר הרגל ז' ימי אצילות דכיון דעיקר האצילות דהיינו ג' ימים ראשונים כדאמרינן בזוועד קטן וי.ע.י^א) הוי קודם לרגל ציטול הרגל את האחרונים: **ואס קצרו ח' ימים** [לפני הרגל. כיון דיוס אחד של שלשים היה קודם הרגל ציטל הרגל ממנו גזירת שלשים: **ומוסר לספר ערב הרגל**. משוס כבוד הרגל: **אסור לספר אחר הרגל**. עד שלשים:

אבא

לו לכאן ולכאן איסגורי מיסגר והו ליה למימני בזמניתינן הרווח ז]וצירות הבן דליי לא נולד לו הבן לא נגמלה אלא עד יוס ק"א והשתא לפי דברי רב מגלח ציום ק' נמלא שהרווח בלידת הבן ומאי קאמר לא הפסיד: **א"ר** ברין הוא ד"א י"תיני עד ע' **לא הפסיד כלום**. כלומר מן הדין לא היה לו לשנות זהו הלשון לא הפסיד אלא אדרבה ה"ל למימני הרווח ומשוס דקמיני סיפא לאחר שצעים סותר פ"י כי מפסיד בלידת הבן תני נמי רישא עד שצעים לא הפסיד כלום וה"ה אפי' צרישא הרווח בלידת הבן ובמקלט ספרים אין כתוב אלא רק בזין הוא דלא לימני עד שצעים ולא הפסיד⁴ ד] והו כמו וכו': **ת"ש מסיפא נזרד לו אחר שבעים סותר**. פ"י מפסיד וקצינא ליה דאחר שצעים הוי פ"י ציום שצעים ואחר ואמאי מפסיד כלום לרב בלידת הבן והא יוס הלידה עולה לכאן ולכאן עולה נמי לתחילת הנזירות דבן ומלא כי ל' יוס דבן כליס ציום ק' ויכול השתא לגלח ציום ק"א והשתא כי ל' יוס דבן ציום ע"א יגלח ציום ק"א⁵ הרי לא הפסיד כלום: **במאי** אחר דמתני' דקמיני סותר אחר אחר. פירוש שנוגד ציום ע"ב דהשתא לא יכול לגלח אלא ציום ק"ב והפסיד בלידה: **אב"ר** אחר ממש מאי. דהיינו ציום ע"א הכי נמי לא סתר כו' אלא ש"מ אחר ממש: **ר'בן מתני'** ארב ש"מ. פ"י ממתני' ג' להזכיח דלא כרב דקצינא ליה למתני' דיוס הלידה אינו נחשב לנזירות הבן כמו דנחשב לנזירות ידידה למאה יוס שהוא נגרר ונחשב אחר ימים שעברו דהיינו לנזירות ידידה ולא דמי למאי דפרשין בזמתי' דאי נולד הבן ציום ראשון לנזירות דעולה לשניה דודאי כיון שהוא תחילת נזירות לזה כמו לזה למה יעלה לאחד טפי מלשני אבל הכא דהוא התחיל לנזירותו כבר זה ימים רבים סברא הוא דיוס לידה יהיה נחשב ונגרר אחר ימים שעברו דהיינו לנזירות דנפשיה ונזירות הבן יתחיל מיוס שאחר הלידה ואס תאמר והא תנן לקמן ומיייתין לה צפ"ק קמא [לעיל ד' 77]. דיוס שלשים עולה מקצתו לראשון ומקצתו לנזירות שני אולמא דיוס ל' עולה לכאן ולכאן וי"ל דשאני התם דאותו יוס צין שתי נזירות וראוי להחשיבו תחילתו (לו) לנזירות ראשון וסופו לנזירות שני משוס דכיון דהציא קרבנותיו א"כ נגמר נזירותו דין הוא שיתחיל נזירות השני מיד מדי דהוא אמקבל נזירות בחאי היום דלותו יוס עלמו עולה למנין נזירות אבל הכא דיוס לידה דהיינו ע"א עומד בצאמצע נזירות ויהתחלת נזירות דצריה ראווי להחשיבו כולו לנזירות ידידה אחר ימים שעברו משוס דגס הוא מנחשזון ק' יוס וכיון שאותו יוס ע"א נחשב אחר ק' שוב אין למנותו שיהיה חשוב כיוס שלם להיות נחשב נזירות אחד⁶ לכך אינו עולה לצנו לתנא דמתני': **ו'רב כמאן אמרה**. כיון דתנא דמתניתינן לא סבר לה כוותיה:

אי"רימא כאבא שאור' בו' במ"ה דימינו גזרת שבעה. ה] מוך ז' שיהיה אסור צנעילת סנדל ובתשמיש המטה ומיהו לאו הילכתא הכי דבמ"ק (ד' ב.) הכי מסקינן אפי' שעה אחת קודם לרגל בטלה הימנו [גזירת] שצעה: [שמונה] ימים קודם לרגל בטלה הימנו גזירת שלשים. לענין תספורת הואיל ומתחיל יוס אחד מדין שלשים קודם לרגל: ומותר לספר ערב הרגל. משוס כבוד הרגל ולא חילק כבוד הרגל לו הירגל להפסיק וישלים אחר הרגל: אסור לספר אחר הרגל דלא ניתן לדמות אלא מפני כבוד הרגל והואיל ולא חילק כבוד הרגל לו הירגל להפסיק וישלים אחר הרגל: אבא

הריני נזיר פרק שני נזיר

אסור גלח. פ"י קודם זריקת דמים שהרי מנזותו לגלח על הדמים ואס גילה על אחד משלשתן אמרינן לקמן דילא:

אמר רב יוס שבעים עוזה לו **רבאן ורבאן**. פ"י נולד לו צן ציום ע' מקלט היום שקודם הלידה עולה למנין המאה והרי עשה

ע' יוס מן המאה (שהוא יוס ל"א) ומקלט היום שאחר הלידה עולה לתחילת הנזירות ולא ימנה נזירות צנו אלא עדי כ"ט יוס הרי ציום צ"ט דשלו ל'2 לצנו וי"מ השתא שיוס ע' עולה לכאן ולכאן שיוכל לגלח ציום המאה שהוא יוס ל"א לצנו מתוך שאותו תגלחת עולה לנזירות צנו מן הדין שהוא יוס [ל"א] לצנו עולה נמי אותו תגלחת גס לנזירות דנפשיה שהוא מאה יוס אע"פ שאס לא נולד לו הבן לא היה יכול לגלח על נזירתו אלא ציום ק"א השתא כשנוגד הבן יכול לגלח ציום [ק'] כדפרשית וז"ל ומאי סברא היא כיון דאס לא נולד לו צן לא יכול לגלח עד יוס ק"א דהא לא מצי לגלח עד יוס ק"א לנזיר³ נזירות דנפשיה השתא נמי לא יגלח עד יוס ק"א ויש לומר דהא [דלא] מצי לגלח ציום ק' לא הוי אלא מדרבנן כדפירשנו צפ"ק (ד' 71.) דמדאורייתא מצי לגלח ציום ק' דמקלט היום ככולו אלא דרבנן גזרו דלא מגלח עד יוס ק"א אטו היבא דאמר שלימים והכא לוקמייה דאין תורה כשנוגד לו צן שיוכל לגלח ציום מאה כיון דלנזירות ב] דצנו קא הוי יוס ל"א ויכול לגלח לנזירות דצנו ציום [ק'] הלכך גס לנזירות דנפשיה עולה התגלחת של יוס ק': **נזרד הבן עד ע'**. עד ועד ככלל: **לא הפסיד כלום**. ואי ס"ד עולה

לו לכאן ולכאן איסגורי מיסגר והו ליה למימני בזמניתינן הרווח ז]וצירות הבן דליי לא נולד לו הבן לא נגמלה אלא עד יוס ק"א והשתא לפי דברי רב מגלח ציום ק' נמלא שהרווח בלידת הבן ומאי קאמר לא הפסיד: **א"ר** ברין הוא ד"א י"תיני עד ע' **לא הפסיד כלום**. כלומר מן הדין לא היה לו לשנות זהו הלשון לא הפסיד אלא אדרבה ה"ל למימני הרווח ומשוס דקמיני סיפא לאחר שצעים סותר פ"י כי מפסיד בלידת הבן תני נמי רישא עד שצעים לא הפסיד כלום וה"ה אפי' צרישא הרווח בלידת הבן ובמקלט ספרים אין כתוב אלא רק בזין הוא דלא לימני עד שצעים ולא הפסיד⁴ ד] והו כמו וכו': **ת"ש מסיפא נזרד לו אחר שבעים סותר**. פ"י מפסיד וקצינא ליה דאחר שצעים הוי פ"י ציום שצעים ואחר ואמאי מפסיד כלום לרב בלידת הבן והא יוס הלידה עולה לכאן ולכאן עולה נמי לתחילת הנזירות דבן ומלא כי ל' יוס דבן כליס ציום ק' ויכול השתא לגלח ציום ק"א והשתא כי ל' יוס דבן ציום ע"א יגלח ציום ק"א⁵ הרי לא הפסיד כלום: **במאי** אחר דמתני' דקמיני סותר אחר אחר. פירוש שנוגד ציום ע"ב דהשתא לא יכול לגלח אלא ציום ק"ב והפסיד בלידה: **אב"ר** אחר ממש מאי. דהיינו ציום ע"א הכי נמי לא סתר כו' אלא ש"מ אחר ממש: **ר'בן מתני'** ארב ש"מ. פ"י ממתני' ג' להזכיח דלא כרב דקצינא ליה למתני' דיוס הלידה אינו נחשב לנזירות הבן כמו דנחשב לנזירות ידידה למאה יוס שהוא נגרר ונחשב אחר ימים שעברו דהיינו לנזירות ידידה ולא דמי למאי דפרשין בזמתי' דאי נולד הבן ציום ראשון לנזירות דעולה לשניה דודאי כיון שהוא תחילת נזירות לזה כמו לזה למה יעלה לאחד טפי מלשני אבל הכא דהוא התחיל לנזירותו כבר זה ימים רבים סברא הוא דיוס לידה יהיה נחשב ונגרר אחר ימים שעברו דהיינו לנזירות דנפשיה ונזירות הבן יתחיל מיוס שאחר הלידה ואס תאמר והא תנן לקמן ומיייתין לה צפ"ק קמא [לעיל ד' 77]. דיוס שלשים עולה מקצתו לראשון ומקצתו לנזירות שני אולמא דיוס ל' עולה לכאן ולכאן וי"ל דשאני התם דאותו יוס צין שתי נזירות וראוי להחשיבו תחילתו (לו) לנזירות ראשון וסופו לנזירות שני משוס דכיון דהציא קרבנותיו א"כ נגמר נזירותו דין הוא שיתחיל נזירות השני מיד מדי דהוא אמקבל נזירות בחאי היום דלותו יוס עלמו עולה למנין נזירות אבל הכא דיוס לידה דהיינו ע"א עומד בצאמצע נזירות ויהתחלת נזירות דצריה ראווי להחשיבו כולו לנזירות ידידה אחר ימים שעברו משוס דגס הוא מנחשזון ק' יוס וכיון שאותו יוס ע"א נחשב אחר ק' שוב אין למנותו שיהיה חשוב כיוס שלם להיות נחשב נזירות אחד⁶ לכך אינו עולה לצנו לתנא דמתני': **ו'רב כמאן אמרה**. כיון דתנא דמתניתינן לא סבר לה כוותיה:

אי"רימא כאבא שאור' בו' במ"ה דימינו גזרת שבעה. ה] מוך ז' שיהיה אסור צנעילת סנדל ובתשמיש המטה ומיהו לאו הילכתא הכי דבמ"ק (ד' ב.) הכי מסקינן אפי' שעה אחת קודם לרגל בטלה הימנו [גזירת] שצעה: [שמונה] ימים קודם לרגל בטלה הימנו גזירת שלשים. לענין תספורת הואיל ומתחיל יוס אחד מדין שלשים קודם לרגל: ומותר לספר ערב הרגל. משוס כבוד הרגל ולא חילק כבוד הרגל לו הירגל להפסיק וישלים אחר הרגל: אסור לספר אחר הרגל דלא ניתן לדמות אלא מפני כבוד הרגל והואיל ולא חילק כבוד הרגל לו הירגל להפסיק וישלים אחר הרגל: אבא

אבא

לו לכאן ולכאן איסגורי מיסגר והו ליה למימני בזמניתינן הרווח ז]וצירות הבן דליי לא נולד לו הבן לא נגמלה אלא עד יוס ק"א והשתא לפי דברי רב מגלח ציום ק' נמלא שהרווח בלידת הבן ומאי קאמר לא הפסיד: **א"ר** ברין הוא ד"א י"תיני עד ע' **לא הפסיד כלום**. כלומר מן הדין לא היה לו לשנות זהו הלשון לא הפסיד אלא אדרבה ה"ל למימני הרווח ומשוס דקמיני סיפא לאחר שצעים סותר פ"י כי מפסיד בלידת הבן תני נמי רישא עד שצעים לא הפסיד כלום וה"ה אפי' צרישא הרווח בלידת הבן ובמקלט ספרים אין כתוב אלא רק בזין הוא דלא לימני עד שצעים ולא הפסיד⁴ ד] והו כמו וכו': **ת"ש מסיפא נזרד לו אחר שבעים סותר**. פ"י מפסיד וקצינא ליה דאחר שצעים הוי פ"י ציום שצעים ואחר ואמאי מפסיד כלום לרב בלידת הבן והא יוס הלידה עולה לכאן ולכאן עולה נמי לתחילת הנזירות דבן ומלא כי ל' יוס דבן כליס ציום ק' ויכול השתא לגלח ציום ק"א והשתא כי ל' יוס דבן ציום ע"א יגלח ציום ק"א⁵ הרי לא הפסיד כלום: **במאי** אחר דמתני' דקמיני סותר אחר אחר. פירוש שנוגד ציום ע"ב דהשתא לא יכול לגלח אלא ציום ק"ב והפסיד בלידה: **אב"ר** אחר ממש מאי. דהיינו ציום ע"א הכי נמי לא סתר כו' אלא ש"מ אחר ממש: **ר'בן מתני'** ארב ש"מ. פ"י ממתני' ג' להזכיח דלא כרב דקצינא ליה למתני' דיוס הלידה אינו נחשב לנזירות הבן כמו דנחשב לנזירות ידידה למאה יוס שהוא נגרר ונחשב אחר ימים שעברו דהיינו לנזירות ידידה ולא דמי למאי דפרשין בזמתי' דאי נולד הבן ציום ראשון לנזירות דעולה לשניה דודאי כיון שהוא תחילת נזירות לזה כמו לזה למה יעלה לאחד טפי מלשני אבל הכא דהוא התחיל לנזירותו כבר זה ימים רבים סברא הוא דיוס לידה יהיה נחשב ונגרר אחר ימים שעברו דהיינו לנזירות דנפשיה ונזירות הבן יתחיל מיוס שאחר הלידה ואס תאמר והא תנן לקמן ומיייתין לה צפ"ק קמא [לעיל ד' 77]. דיוס שלשים עולה מקצתו לראשון ומקצתו לנזירות שני אולמא דיוס ל' עולה לכאן ולכאן וי"ל דשאני התם דאותו יוס צין שתי נזירות וראוי להחשיבו תחילתו (לו) לנזירות ראשון וסופו לנזירות שני משוס דכיון דהציא קרבנותיו א"כ נגמר נזירותו דין הוא שיתחיל נזירות השני מיד מדי דהוא אמקבל נזירות בחאי היום דלותו יוס עלמו עולה למנין נזירות אבל הכא דיוס לידה דהיינו ע"א עומד בצאמצע נזירות ויהתחלת נזירות דצריה ראווי להחשיבו כולו לנזירות ידידה אחר ימים שעברו משוס דגס הוא מנחשזון ק' יוס וכיון שאותו יוס ע"א נחשב אחר ק' שוב אין למנותו שיהיה חשוב כיוס שלם להיות נחשב נזירות אחד⁶ לכך אינו עולה לצנו לתנא דמתני': **ו'רב כמאן אמרה**. כיון דתנא דמתניתינן לא סבר לה כוותיה:

אי"רימא כאבא שאור' בו' במ"ה דימינו גזרת שבעה. ה] מוך ז' שיהיה אסור צנעילת סנדל ובתשמיש המטה ומיהו לאו הילכתא הכי דבמ"ק (ד' ב.) הכי מסקינן אפי' שעה אחת קודם לרגל בטלה הימנו [גזירת] שצעה: [שמונה] ימים קודם לרגל בטלה הימנו גזירת שלשים. לענין תספורת הואיל ומתחיל יוס אחד מדין שלשים קודם לרגל: ומותר לספר ערב הרגל. משוס כבוד הרגל ולא חילק כבוד הרגל לו הירגל להפסיק וישלים אחר הרגל: אסור לספר אחר הרגל דלא ניתן לדמות אלא מפני כבוד הרגל והואיל ולא חילק כבוד הרגל לו הירגל להפסיק וישלים אחר הרגל: אבא

אבא

לו לכאן ולכאן איסגורי מיסגר והו ליה למימני בזמניתינן הרווח ז]וצירות הבן דליי לא נולד לו הבן לא נגמלה אלא עד יוס ק"א והשתא לפי דברי רב מגלח ציום ק' נמלא שהרווח בלידת הבן ומאי קאמר לא הפסיד: **א"ר** ברין הוא ד"א י"תיני עד ע' **לא הפסיד כלום**. כלומר מן הדין לא היה לו לשנות זהו הלשון לא הפסיד אלא אדרבה ה"ל למימני הרווח ומשוס דקמיני סיפא לאחר שצעים סותר פ"י כי מפסיד בלידת הבן תני נמי רישא עד שצעים לא הפסיד כלום וה"ה אפי' צרישא הרווח בלידת הבן ובמקלט ספרים אין כתוב אלא רק בזין הוא דלא לימני עד שצעים ולא הפסיד⁴ ד] והו כמו וכו': **ת"ש מסיפא נזרד לו אחר שבעים סותר**. פ"י מפסיד וקצינא ליה דאחר שצעים הוי פ"י ציום שצעים ואחר ואמאי מפסיד כלום לרב בלידת הבן והא יוס הלידה עולה לכאן ולכאן עולה נמי לתחילת הנזירות דבן ומלא כי ל' יוס דבן כליס ציום ק' ויכול השתא לגלח ציום ק"א והשתא כי ל' יוס דבן ציום ע"א יגלח ציום ק"א⁵ הרי לא הפסיד כלום: **במאי** אחר דמתני' דקמיני סותר אחר אחר. פירוש שנוגד ציום ע"ב דהשתא לא יכול לגלח אלא ציום ק"ב והפסיד בלידה: **אב"ר** אחר ממש מאי. דהיינו ציום ע"א הכי נמי לא סתר כו' אלא ש"מ אחר ממש: **ר'בן מתני'** ארב ש"מ. פ"י ממתני' ג' להזכיח דלא כרב דקצינא ליה למתני' דיוס הלידה אינו נחשב לנזירות הבן כמו דנחשב לנזירות ידידה למאה יוס שהוא נגרר ונחשב אחר ימים שעברו דהיינו לנזירות ידידה ולא דמי למאי דפרשין בזמתי' דאי נולד הבן ציום ראשון לנזירות דעולה לשניה דודאי כיון שהוא תחילת נזירות לזה כמו לזה למה יעלה לאחד טפי מלשני אבל הכא דהוא התחיל לנזירותו כבר זה ימים רבים סברא הוא דיוס לידה יהיה נחשב ונגרר אחר ימים שעברו דהיינו לנזירות דנפשיה ונזירות הבן יתחיל מיוס שאחר הלידה ואס תאמר והא תנן לקמן ומיייתין לה צפ"ק קמא [לעיל ד' 77]. דיוס שלשים עולה מקצתו לראשון ומקצתו לנזירות שני אולמא דיוס ל' עולה לכאן ולכאן וי"ל דשאני התם דאותו יוס צין שתי נזירות וראוי להחשיבו תחילתו (לו) לנזירות ראשון וסופו לנזירות שני משוס דכיון דהציא קרבנותיו א"כ נגמר נזירותו דין הוא שיתחיל נזירות השני מיד מדי דהוא אמקבל נזירות בחאי היום דלותו יוס עלמו עולה למנין נזירות אבל הכא דיוס לידה דהיינו ע"א עומד בצאמצע נזירות ויהתחלת נזירות דצריה ראווי להחשיבו כולו לנזירות ידידה אחר ימים שעברו משוס דגס הוא מנחשזון ק' יוס וכיון שאותו יוס ע"א נחשב אחר ק' שוב אין למנותו שיהיה חשוב כיוס שלם להיות נחשב נזירות אחד⁶ לכך אינו עולה לצנו לתנא דמתני': **ו'רב כמאן אמרה**. כיון דתנא דמתניתינן לא סבר לה כוותיה:

אי"רימא כאבא שאור' בו' במ"ה דימינו גזרת שבעה. ה] מוך ז' שיהיה אסור צנעילת סנדל ובתשמיש המטה ומיהו לאו הילכתא הכי דבמ"ק (ד' ב.) הכי מסקינן אפי' שעה אחת קודם לרגל בטלה הימנו [גזירת] שצעה: [שמונה] ימים קודם לרגל בטלה הימנו גזירת שלשים. לענין תספורת הואיל ומתחיל יוס אחד מדין שלשים קודם לרגל: ומותר לספר ערב הרגל. משוס כבוד הרגל ולא חילק כבוד הרגל לו הירגל להפסיק וישלים אחר הרגל: אסור לספר אחר הרגל דלא ניתן לדמות אלא מפני כבוד הרגל והואיל ולא חילק כבוד הרגל לו הירגל להפסיק וישלים אחר הרגל: אבא

אבא

לו לכאן ולכאן איסגורי מיסגר והו ליה למימני בזמניתינן הרווח ז]וצירות הבן דליי לא נולד לו הבן לא נגמלה אלא עד יוס ק"א והשתא לפי דברי רב מגלח ציום ק' נמלא שהרווח בלידת הבן ומאי קאמר לא הפסיד: **א"ר** ברין הוא ד"א י"תיני עד ע' **לא הפסיד כלום**. כלומר מן הדין לא היה לו לשנות זהו הלשון לא הפסיד אלא אדרבה ה"ל למימני הרווח ומשוס דקמיני סיפא לאחר שצעים סותר פ"י כי מפסיד בלידת הבן תני נמי רישא עד שצעים לא הפסיד כלום וה"ה אפי' צרישא הרווח בלידת הבן ובמקלט ספרים אין כתוב אלא רק בזין הוא דלא לימני עד שצעים ולא הפסיד⁴ ד] והו כמו וכו': **ת"ש מסיפא נזרד לו אחר שבעים סותר**. פ"י מפסיד וקצינא ליה דאחר שצעים הוי פ"י ציום שצעים ואחר ואמאי מפסיד כלום לרב בלידת הבן והא יוס הלידה עולה לכאן ולכאן עולה נמי לתחילת הנזירות דבן ומלא כי ל' יוס דבן כליס ציום ק' ויכול השתא לגלח ציום ק"א והשתא כי ל' יוס דבן ציום ע"א יגלח ציום ק"א⁵ הרי לא הפסיד כלום: **במאי** אחר דמתני' דקמיני סותר אחר אחר. פירוש שנוגד ציום ע"ב דהשתא לא יכול לגלח אלא ציום ק"ב והפסיד בלידה: **אב"ר** אחר ממש מאי. דהיינו ציום ע"א הכי נמי לא סתר כו' אלא ש"מ אחר ממש: **ר'בן מתני'** ארב ש"מ. פ"י ממתני' ג' להזכיח דלא כרב דקצינא ליה למתני' דיוס הלידה אינו נחשב לנזירות הבן כמו דנחשב לנזירות ידידה למאה יוס שהוא נגרר ונחשב אחר ימים שעברו דהיינו לנזירות ידידה ולא דמי למאי דפרשין בזמתי' דאי נולד הבן ציום ראשון לנזירות דעולה לשניה דודאי כיון שהוא תחילת נזירות לזה כמו לזה למה יעלה לאחד טפי מלשני אבל הכא דהוא התחיל לנזירותו כבר זה ימים רבים סברא הוא דיוס לידה יהיה נחשב ונגרר אחר ימים שעברו דהיינו לנזירות דנפשיה ונזירות הבן יתחיל מיוס שאחר הלידה ואס תאמר והא תנן לקמן ומיייתין לה צפ"ק קמא [לעיל ד' 77]. דיוס שלשים עולה מקצתו לראשון ומקצתו לנזירות שני אולמא דיוס ל' עולה לכאן ולכאן וי"ל דשאני התם דאותו יוס צין שתי נזירות וראוי להחשיבו תחילתו (לו) לנזירות ראשון וסופו לנזירות שני משוס דכיון דהציא קרבנותיו א"כ נגמר נזירותו דין הוא שיתחיל נזירות השני מיד מדי דהוא אמקבל נזירות בחאי היום דלותו יוס עלמו עולה למנין נזירות אבל הכא דיוס לידה דהיינו ע"א עומד בצאמצע נזירות ויהתחלת נזירות דצריה ראווי להחשיבו כולו לנזירות ידידה אחר ימים שעברו משוס דגס הוא מנחשזון ק' יוס וכיון שאותו יוס ע"א נחשב אחר ק' שוב אין למנותו שיהיה חשוב כיוס שלם להיות נחשב נזירות אחד⁶ לכך אינו עולה לצנו לתנא דמתני': **ו'רב כמאן אמרה**. כיון דתנא דמתניתינן לא סבר לה כוותיה:

אי"רימא כאבא שאור' בו' במ"ה דימינו גזרת שבעה. ה] מוך ז' שיהיה אסור צנעילת סנדל ובתשמיש המטה ומיהו לאו הילכתא הכי דבמ"ק (ד' ב.) הכי מסקינן אפי' שעה אחת קודם לרגל בטלה הימנו [גזירת] שצעה: [שמונה] ימים קודם לרגל בטלה הימנו גזירת שלשים. לענין תספורת הואיל ומתחיל יוס אחד מדין שלשים קודם לרגל: ומותר לספר ערב הרגל. משוס כבוד הרגל ולא חילק כבוד הרגל לו הירגל להפסיק וישלים אחר הרגל: אסור לספר אחר הרגל דלא ניתן לדמות אלא מפני כבוד הרגל והואיל ולא חילק כבוד הרגל לו הירגל להפסיק וישלים אחר הרגל: אבא

אבא

לו לכאן ולכאן איסגורי מיסגר והו ליה למימני בזמניתינן הרווח ז]וצירות הבן דליי לא נולד לו הבן לא נגמלה אלא עד יוס ק"א והשתא לפי דברי רב מגלח ציום ק' נמלא שהרווח בלידת הבן ומאי קאמר לא הפסיד: **א"ר** ברין הוא ד"א י"תיני עד ע' **לא הפסיד כלום**. כלומר מן הדין לא היה לו לשנות זהו הלשון לא הפסיד אלא אדרבה ה"ל למימני הרווח ומשוס דקמיני סיפא לאחר שצעים סותר פ"י כי מפסיד בלידת הבן תני נמי רישא עד שצעים לא הפסיד כלום וה"ה אפי' צרישא הרווח בלידת הבן ובמקלט ספרים אין כתוב אלא רק בזין הוא דלא לימני עד שצעים ולא הפסיד⁴ ד] והו כמו וכו': **ת"ש מסיפא נזרד לו אחר שבעים סותר**. פ"י מפסיד וקצינא ליה דאחר שצעים הוי פ"י ציום שצעים ואחר ואמאי מפסיד כלום לרב בלידת הבן והא יוס הלידה עולה לכאן ולכאן עולה נמי לתחילת הנזירות דבן ומלא כי ל' יוס דבן כליס ציום ק' ויכול השתא לגלח ציום ק"א והשתא כי ל' יוס דבן ציום ע"א יגלח ציום ק"א⁵ הרי לא הפסיד כלום: **במאי** אחר דמת

עין משפט ו גר מצוה

לח א ב מיי פיי מהלכות אכל הלכה א סנה עשין דרבנן ב עושעו ייז קיי שאט טעף ג וטעויע איה סיי תקנתה טעף ח:

ל ב א מיי פיה מהל' משכב ומשכב הליטי:

מ ד מיי פיו מהל' קרנן

פסח הלכה ג:

מא ה מיי פ"ג מהל' מחוקרי כפרי הליטי:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] תוס' ד"ה אלא שאול אומר וכו' דמתי' ח' לאן הסיד' ואח"כ מהי"ד לאו משום וכו' אע"פ שעומד צאלמע אצילות מצטלות כלי':
[ב] ד"ה ששטמו וזקוק עליה בשני וכו' שהיא טעמאה. כאן הסיד' ואח"כ מהי"ד ופטורה וכו' טהורה היתה כאן מהי"ד ואח"כ מהי"ד מ"ט דריי וכו' ומכאן ולהבא היא מטמאה וכו' ויהי מקצתה וכו' שיש לה טעמא פסח כלי' א"מ:
[ג] ד"ה זב בעל ע"ה דלחיו בעל עשה לא חוי למיכל לאחר רחצה גלישית. מלות לאחר רחצה גלישית נמחקו וכו' לוחטא בקדשים כלי' א"מ:
[ד] ד"ה אע"פ וכו' דלחצה ענינה טמאין וסתר כלי':
[ה] ד"ה הי"ג מתגברת וכו' והכלל למשה דעוממת סתתוס כלי':
[ו] ד"ה אכל הרואה זב וכו' לא ידעה. כ"י ציין א"מ:
[ז] ד"ה אכל ר"י וכו' ומהי"ד ומפקת צימית' כאן מהי"ד ואח"כ מהי"ד כ"י כ"י זולין וכו':

הגהות התוספות

1. ל"ל משום דקסבר 2. מיבט דלחמנו נמחק 3. ל"ל דסתר 4. ל"ל בשומרת 5. ל"ל לעולם אומא 6. ל"ל אותה 7. ל"ל אהיבא קאי אכל 8. ל"ל כל ספורים 9. ל"ל לו 10. ל"ל וא"ל:

פי' הרא"ש

מ"ט דאבא שאול. ודבשלא מצות וכו' מבטלת גזרת ז' משום דגדה מצות ג'. אלא מצות ז' אמאי מבטלת גזרת ז' והא איבה לא נהג דין ז' משום דקסבר ז' עולה לכאן ז' וכו' תחלתו עולה למנין ז' וסופו עולה למנין ל'. הרי נהג דין ל' וכו' ודין ז' ידבקין כיוון דז' עולה לכאן אלא ימנה אלא כ"ט כדאמר הכא בגרולו לא בן ברום ע' דמבטל ביה מ"ט אלא כ"י משא מדי. ולי נראה דלא קשה דלי יום לגיהוק ולהספורת אסמכתו אקרא בב"ק דליהן פרע עשה מנוד. ואו אמרת דיוז' ז' עולה לב' ימים לא משכח לה ל' לעולם אלא בגזר דאורייתא לא. ואפי"ן דפרשית לעיל דרב לא בא לעוקר נזירי דאורייתא אלא לאוקומי דאורייתא אלא מני' שני לו עיקר זה התורה ודארי עיקר זה התורה ודארי להחמיר בו יותר מבאבלות וזהו עיקר מן התורה: הרי זה אלא אבילות דטמאה היא. מ"ט דר' יוסי דכיון דראתה שחרות איגלאי מילתא דטמאה היתה בשעת שחיטת הפסח ואמאי פטורה מלעשות פסח שני: לאו משום דמקצת היום משכב וכהו. ומכאן ולהבא טמא משעת דאיה ואילך ולא סתרה למפרע ולא חושב יום ב' כ"י ימים ותחלת היום עולה לה לישעור וכשראתה אח"כ הוי ביום א' ומוי סבר ר' יוסי. דמכאן ולהבא טמא: אפי"ן ששטמאין משכב ומושב למפרע וכו' אלמא קסבר למפרע הוא מטמא: מדרבנן.

רבנן התמירו לטורח למפרע אבל מדאורייתא מכאן ולהבא הוא מטמא: לא דטומא זיבה בתהום התירו. כלי' הי"ג מסתברא דקאמר ליתא דמצינא לדחויי' דלעולם מדאורי' טמא למפרע ואפי"ן פטורה מלעשות פסח שני משום דבשעת שחיטת הפסח היה הדבר עומד בספק אם תראה ואמרי' בכיצד צולין דטומאת התהום פסח. כל טומאת ספק קרי ליה טומאת התהום כמו שהתנהגו מכוסה ואין אדם יודע מה יש בו. ומי' מסקי' התם דלא התירו טומאת התהום אלא למת בלבד וכן היא הלכה למשה מסיני: א"ל ר' יוחנן ולא לסתור אלא יומו. פי' יום הראיה. מתבה למדורא אי סתור יומו ליסתור כולהון כדאייתא בנדה ואחר טהרה שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם: הי"ק ולא לסתור ולא יומו. כלי' אי יומו לא ליסתור דסי"ל מקצת היום ככולו ומכאן ולהבא הוא מטמא א"ל ר' אושעיא (ר"י"ן סבר כותיך:

טו:

אבא שאול אומר אפי"ו לא סיפר ערב הרגל מותר לספר אחר הרגל. פליג את"ק דקסבר דרגל מוצטל בכל [ענין] ופליג בדאורייתא שכסס שמלות [ג'] מצטלת גזירת ז' כך מלות ז' מצטלת גזירת ל' ופליג את"ק דמז"רין ח' א| לאו משום דקסבר יוס ז' עולה לו למנין שבעה ומקצתו עולה למנין ל' אע"פ שעומד צאלמע אצילות:
אלא צבילות דרבנן. דמן התורה אינו אכל אלא יוס ראשון כדכתיב^ט ואחריתה כיוס מר אכל צמירות דאורייתא דדרשינן מקרא דבטינן ל' יוס לא אמרי' דמקצת יוס עולה לו לכאן ולכאן:
יששחטו וזרקו עז"ה בשני. שחל צערב פסח ושחטו עליה הפסח ואח"כ ראתה הרי זו אינה אוכלת צבילה צפסח לפי [שהיא] נטמאה ב| ופטורה מלעשות פסח שני דבשעת שחיטה פטור היתה:
מאי טעמא דר' יוסי (הגרי"ה) א"ו משום מקצת היום ככולו.

ומכאן ולהבא היא מטמאה ט (דחתמו) ומכאן ולהבא היא מטמאה וכו' ויהי מקצתה וכו' שיש לה טעמא פטורה גמורה דמכאן ולהבא היא מטמאה ולא למפרע וכו' הדרה חזיא מטמאית' לה מכאן ולהבא ולמחר טעמא שמיור גמור למקצת יוס זה ששומת' אלמא דיוס שני זה מקצת יוס חשבינן ליה יוס טהור דליהוי שימור ליוס שחתמו הילכך שחיטה וזריקה צטהרה היה ומקצתו חשבינן ליה יוס טומאה דליהוי יוס של מחר שימור והאי מקצת יוס אכל רבנן פליגי ומטמאי למפרע ותחשיבין זה היום ככולו טמא [כיוס] של חתמו ורב דלמך כר' יוסי ואע"ג דהכא נמי היה סברה לחשיבת יוס ככולו טמא כיוס שלפניו כסברה דרבנן אפי"ה ר' יוסי מחשיבו לכאן ולכאן והיינו כסברת רב וו סכתוב בספרים

ודילמא משום דקסבר לא גרסינן ליה דאי לאו הכי מה מהני שאינו מטמא למפרע:
זב בעל שתי ראיות. דלילו בעל שלשה לא חוי למיכל [ללאחר רחצה גלישית] עד יוס ח' שיצאי קרצנמיו ציוס ח' לא מני' למינקט ואח"כ ראה מטמא משכב ומושב למפרע דמיוס ז' ואילך פסק מסתירה ומשכב ומושב דמאחמול שאחר הטבילה עד הנה טהורין ואפי' ראה היום ציוס ח' לא מטמא למפרע:
אע"פ ששטמאין מושב ומושב למפרע. ואפילו טבל צבשיעי משכבות ללאחר טבילה עמאין ט| סת"ב מיינו והרי הוא כחמילתו דכתיב וספרה לה שבעת ימים והרי אין כאן ז' ימים ומדקמני צשמירת' יוס למפרע טומאה אלמא לא אמר מקצת יוס ככולו וקשיא דר' יוסי אדר' יוסי ומשני למפרע אלמא כלל מזה התורה טעורה:
הכי נמי מסתברא וכו'. ודמי אימא' לך ועומתת הטהוס דטורה:
התיירו כלומר אימא לך ששטמאין למפרע מדאורייתא ופטורין לעשות פסח שני דהלכה למשה מסיני ט| דטומאה דמת הותרה לעושי פסח והאי תנא ס"ל דאפי' טומאת הטהוס דזיבה הותרה לעושי הפסח:
התהום. פי' דבשעת שחיטה ישב על אפן אחת ולא נודע כלל שקבר תחתיו עד אחר שחיטה נודע לו שניטמא צקבר הטהוס וכן הכל לא ידע אדם שבעת שחיטה אס אחרי כן תראה ותספור להיות טעמא וטומאת הטהוס [המירון] לעושי הפסח וזיר:
ואף רבי אושעיא. קאי אשינויא דלמפרע דרבנן:
אבל הרואה זב. פי' [רש"י] צביצד צולין (פסחים ד' פא.) ט| לא לעינן אהיבא קאי:
סותר את ש"פניו בו'. ספורים ספסר וזריך למנות ז' ימים אחרים:
וא"ל ר"י לא נסתר אלא יומון יסחור ויספור יוס אחד: והינן זה. צבילמא דר' יוחנן אי סתר כולהו צעי למיסתר דכתיב וספר לה^ט ז' ימים לטהרתו שלא תהא טומאה מפסקת צימית' ואצפרק כיצד צולין גרס [א] קסבר למפרע הוא מטמא אפילו כולהו נסתורין ואי מכאן ולהבא הוא מטמא יומו נמי לא נסתור דהרי היא כראיה ראשונה של זיבה אחרת ואין זה אלא טומאת ערב ועצול לערב ויטהר דקי"ל ראה ראשונה של זב קרי בעלמא הוא:
ה"ק לא יסתור ולא יומו. כלומר אפי' יומו לפי שכבר עלה לו מקצת היום ושלמו לו ספורים שלו ויאל מכלל הזיבה:
א"ל^ט **א"ל**^ט פי' ר' אושעיא לר' יוחנן רצי יוסי סבר כוותן השתא עסיק דרבי אושעיא ס"ל אליבא דר' יוסי דמטמא למפרע היינו דרבנן:

זהו

האף דלמך לעיל מאי למפרע מדרבנן:
אי ססר. למפרע עמאה כולהו לסתור דהא לא הו אלא שבעה נקיים כלל:
אלא אימא ולא לספור אפילו יומו. משום דמכאן ולהבא מטמאה ולמפרע הויא טעורה מנמא ט| והאי ליה. ט| רצי יוחנן רצי

הריני נזיר פרק שני נזיר

אבא שאול אומר כו'. מנות אצילות הנוהגת שלשה ימים הראשונים כיון שעשאלס קודם הרגל צטל הימנו גזירת ז' לגמרי כך מלות ז' כיון שנעשו קודם הרגל שזב הרגל מוצטל גזירת ל' לגמרי. גזירת ל' גלוח וכיצוס ט| מ"ט ד**אבא שאול**. דלמך דיוס ז' מצטלת גזירת ז' ול' והא

לא שימר עדיין מיוס ל' כלוס קודם הרגל אפי' יוס אחד דצבלמא לת"ק דלמך שונה היינו משום דיוס שמיני עולה למנין ל' אלא לאבא שאול מ"ט לאו משום דקסבר ט| דיוס צביעי עולה לכאן ולכאן למנין ז' ולמנין ל' וכמאן דעבר עליו יוס אחד מגזירת ל' דמי ומש"ה ממצטלת:
זו אלא צבילות ט דרבנן. דעיקר אצילות אינו אלא יוס אחד דכתיב (עמוס ט) ואחריתה כיוס מר אלא רצנ תקנו ז' דסמכו אקרא ג| כדכתיב (בראשית ט) וישע לאציו אכל שבעת ימים אכל נטירות דאורייתא צחושבט דיומי ד| דל' יוס צעינן כדכתיב (צמדבר ו) יהיה| לא למך דיוס אחד עולה לכאן ולכאן:
ששטמו וזרקו עליה בשני שלה. שכבר ראתה ציוס שמיני ט| הועד שלא ראתה ציוס תשיעי שהיא שומרת כנגדו לידע אס תראה צג' ימים ג' ראיות ותהא זבה:
ואח"כ ראתה הרי זו אינה אוכלת. צפסח דטמאה היא ואע"ג דלינה אוכלת פטורה מלעשות פסח שני דאכילת פסחים לא מיעכבא:
מ"ט דר' יוסי. דפטורה מלעשות פסח שני לאו משום דקסבר מקצת היום ככולו דיוס שני שהוא תשיעי ככולו דמי והויא לה טעורה שבעה ששטמו וזרקו עליה והכל נמי לימא דעולה לו לכאן ולכאן משום דמקצת היום ככולו:
דינמא. האי דקאמר ר' יוסי דפטורה לאו משום דקסבר דמקצת היום ככולו אלא משום דקסבר

דכשהיא רואה מכאן ולהבא היא מטמאה אכל למפרע לא ומשום הכי פטורה דצההיא שעתא דשחטו וזרקו עליה טעורה הואי ולהך דיתר ונטמאת אכל חיישית' ומי סבר ל' יוס' דמכאן ולהבא היא מטמאה אכל למפרע לא ו:
זב בעל שני ראיות. צין ציוס אחד צין צבשי ימים כדלמרי' התם (צ"ק דף טד.) תלה הכתוב את הזב צראיות דכתיב ט| וחת תהיה טומאתו צוצו ואת הזבה צימית דכתיב ואשה כי יזב זזב דמה ימים צריסי ט| מיעוט ימים שנים צריס ט'|:
צבשיעי שלו. שאין צין זב רואה שמים לרואה ג' אלא קרנן צבעל ג' מונה ז' ומציב קרנן זבעל צ' מונה ז' ואין מציא קרנן. ט| ולהכי נקט בעל שתי ראיות ושומרת יוס משום דלאו צני קרנן ניניה דעל הנך דצני קרנן לא מני' למשחט עלייהו צבשיעי משום דלא מנו אכלי פסח צערב דכפרת לקרנן דצבו לאיתוי צבשיעי מעכבת להו דקרי"ל (בבמות דף עד:) הציא כפרתו אוכל צקדשים. ט| ואלמלא מיהא מדקמני מטמא משכב ומושב למפרע דלא הוי טעמא דר' יוסי משום דמכאן ולהבא הוא מטמא וטעמא משום דמקצת היום ככולו קא פטר מלעשות פסח שני דה"ל ככל מירי דתלי צמניינא דלמרי' ציה מקצת היום ככולו ומש"ה פטורין: לעולם אימא לך דמכאן ולהבא הוא מטמא ולא טעמא דר' יוסי משום דמקצת היום ככולו ט| ודוקאמר למפרע מטמא מדרבנן הוא דקאמר ומשום דלית זהו וטמאה אלא מדרבנן פטורין מלעשות פסח שני:
דאי ס"ד מדאורייתא. מטמאין למפרע אפי' אמרת מקצת היום ככולו אכתי אמאי פטורין והא איגלאי מילתא למפרע דצההיא שעתא דשחט וזרק הדס טמאה מדאורייתא הואי:
לעולם אימא לך. דטמאין למפרע מדאורייתא וכל היבא דתלי מילתא צמניינא כגון צבשי נטירות שזריך למנות לו ז' ולו ל' הוי מקצת היום ככולו והכא אע"ג דמדאורייתא מטמא למפרע ט| אמאי הקילו זה היינו טעמא דטומאה דטהוס דזיבה התיירו כיון דצההיא שעתא דנשחט אכתי הוה קיימא עיפת דס צמקור של ראה ולא טיאל לחון אהני זה מקצת היום ככולו דכמאן דנשחט עליה בשעת טהרה דמי. ואית דמפרשי טומאת הטהוס צזיבה היינו דבשעת שחיטה וזריקה עדיין לא היתה יודעת אס תהא רואה צו ציוס ואס לאו משום הכי קרי לה טומאת תהוס דהויא טמאה למפרע בשעת שחיטה וזריקה ואינה לא הות ידעה דצההיא שעתא ודמי לעובר צרשות הרצים וטומאת הטהוס תחתיו:
ואף רצי אושעיא סבר. דרצי יוסי לא אמר דמטמא למפרע אלא מדרבנן. ומהדר

לכן לפסירתך, הלך לנצי פסח טהורין מעליה הוו (שם). סותר את שלפניו. כל ספורין ספסר, וזריך למנין ז' אחרים (שם). לא יסתור אלא יומו. ויסחור ויספור יוס א', והינן אמלימיה דר' יוחנן מה נפשך אי למפרע מטמא לחין מקצת היום עולה לו ולא נגמרה ספירתו, כולוה נמי לספור, דכתיב וספר לו ז' ימים לטהרתו. טהורה אחת נטולן, שלא תהיה טומאה מפסקת ביניהן, כגון שהתנהגו מכוסה ואין אדם יודע מה יש בו. ומי' מסקי' התם דלא התירו טומאת התהום אלא למת בלבד וכן היא הלכה לו מקצת היום וגמרו ספורין שלו, יומו נמי לא יסתור, אלא הכי הוא כראיה ראשונה של זיבה אחרת ואין זה אלא טומאת ערב ועצול לערב ויטהר, דקי"ל ראה ראשונה של זב קרי בעלמא הוא (שם). אלא. הי"ק ר' יוחנן לא יסתור ולא יומו. כלומר אפילו יומו, לפי שכבר עלמה לו מקצת היום ככולו ושלמו ספורין שלו ויאל מכלל זיבה (שם).

מסורת הש"ס

(א) פסחים פ"ג ט| (ג) לעיל ה':
ותם נמקון:
א) פסחים פא.,
ד) פסחים פא.,
ה"א דלמך ר"א אכל,
ו) נמויך יע.,
ז) לעיל ה.א,
ח) ויקרא טו.,
ט) [נסן],
י) מנודע מביילתא דזביס פרשה צ.,
יא) [שיך לרף טו.,
יב) עממס ט],
יג) ר"א לא מאתמול,
יד) שיך לרף טו.,

נוסחת הריב"ן

[ח] (דיוס) לימא צבשי:
צ] צבשי כתוב כאן גליין:
ג] דכתיב:
ד] מלא מנחה לל:
ה] ועד:
ו] דבמה הני:
ז] ומשום הכי דפורה סס"ד:
ח] צבשי כתוב כאן גליין:
ט] (אלמלא) לימא צבשי:
י] והאי דקאמר:
יא] ילמא:

הגהות הב"ח

(א) גמ' דמתי' ר' אושעיא אומר וכו' הרואה צבשיעי שלו כלי':
(ב) רש"י ד"ה אלא צבילות ז' דרבנן וכו' אלא דרבנן פקע וכו' דחושבנא דיומי ל' יוס וכו' לא אמרין דיוס:
(ג) ד"ה ששטמו וכו' ועד שלא וכו' ותהא זבה שחטו הפסח וזרקו עליה ואח"כ ראתה הרי זו כלי' והדיח:
(ד) ד"ה צבשיעי שלו וכו' אוכל בקדשים אלא מיהא וכו' ולהבא היא מטמא אלא טעמא דמקצת:
(ה) ד"ה לעולם וכו' מדקמני היום ככולו והא דקאמר דלמפרע הוא מטמא מדרבנן:
(ו) ד"ה לעולם וכו' מטמא למפרע הקילו זה והיינו טעמא כלי' וזיבת אמאי נמחק:
(ז) ד"ה ואמר ליה לר' יוחנן ר' יוסי קאי כומיך סס"ד:

הגהות הגר"א

[א] גמ' מקצת היום ככולו ומכאן ולהבא כו' כלי' (ושחימית' ליג וכמ"ש התוס'):

מוסף רש"י

שכבש שמוצות שלשה במבטלת שבעה. דכי קרי ממו שלשה ימים לפני הרגל, אינו יושב לאחר הרגל כלום, כך מוצות שבעה במבטלת גזרת ל'. דכי קר ממו שבעה ימים קודם הרגל, צבילה מננו גזרת שלשים, דאפילו לא גלוח ערב הרגל מגלת אחר הרגל (טו"ק יט.). שביעי עולה לכאן ולכאן. דחשיב נמי (שם). בשני שלה. עדיין פסק הוא שמה מראה יוס וכו' ויצטרף עם אמתול ומאלה גס מוח וכו' ליה ששלה והיאל לה זבה גמורה ואס לא תראה סתהר לערב, אינה אוכילת. שחי' מריכה להיות ערד מחר שומנת יוס כנגד יוס (פסחים טז.). זב בעל שתי ראיות. דלילו בעל ג' ראיות לא חוי למיכל לחרטא עד שיצאי קרצנמיו חז, ובשמיני נמי לא מני' למינקט ואח"כ ראה מטמא משכב ומושב למפרע, דינן דלא מויבה ראשונה לשעה שהיא ראיה לקנין, היא לך אך זבה אחרימו ומושב ומשכב שחתמול לאחר טבילה ועד הנה טהורה למפרע אפילו טבלה ב' שחית' (פסחים טז.). אע"פ ששטמאין מושב ומושב למפרע. משכבות ומשכבות שאלחר טבילתו עמאין שחי' סתר מניט והרי הוא כבתלמח, דכתיב וספר לו שבעת ימים, והרי אין (שם). אכל למפרע מדרבנן. אכל מדאורייתא לא אלא מכאן ולהבא, לא חוי צו ולא שומרת ומקצת יוס עולה

^[1] ל"ל ולא מתוך מדי